

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6282/2544

บริษัททอรัสกาย ซิปป์ จำกัด โจทก์ บริษัทเจ้าสมุทรขนส่ง จำกัด หรือบริษัทจำวสมุทรขนส่ง จำกัด จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 มาตรา 45, ป.พ.พ. มาตรา 193/14

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นผู้ขนส่งสินค้า ส่วนจำเลยเป็นผู้ขนส่งอื่น เมื่อสินค้าเปียกน้ำเสียหายในระหว่างการขนส่งของจำเลย โจทก์และจำเลยจึงต้องรับผิดชอบต่อกันอย่างลูกหนี้ร่วมตาม พ.ร.บ. การรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 มาตรา 45 ซึ่งหมายความว่าโจทก์และจำเลยต่างมีฐานะเป็นลูกหนี้ด้วยกัน โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของสินค้าจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ ประกอบกับโจทก์ยังไม่ได้ชำระหนี้ให้แก่ผู้รับตราส่งหรือผู้รับประกันภัยสินค้าพิพาท โจทก์จึงไม่ใช่ผู้รับช่วงสิทธิจากบุคคลดังกล่าวซึ่งเป็นเจ้าหนี้ แม้โจทก์จะทวงถามให้จำเลยชำระหนี้และจำเลยปฏิเสธก็ถือไม่ได้ว่าโจทก์ถูกโต้แย้งสิทธิตามกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ผู้ที่จะฟ้องเพื่อตั้งหลักฐานแห่งสิทธิเรียกร้องเพื่อให้อายุความสะดุดหยุดลงเนื่องจากหนี้จะขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14(2) จะต้องเป็นเจ้าหนี้ โจทก์ไม่ใช่เจ้าหนี้จำเลยและไม่ถูกโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน ๒๐,๔๒๗.๕๔ ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑๙,๐๐๙.๖๓ ดอลลาร์สหรัฐ นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางตรวจคำฟ้องแล้ววินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า การที่บุคคลใดจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลเป็นคดีมีข้อพิพาทได้นั้น บุคคลดังกล่าวจะต้องถูกโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และบุคคลที่ถูกโต้แย้งสิทธิจะต้องมีสิทธิตามกฎหมายเสียก่อน เพราะถ้าไม่มีสิทธิตามกฎหมายก็ย่อมไม่อาจถูกโต้แย้งสิทธิได้ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ได้ความตามฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้ขนส่งสินค้า ส่วนจำเลยเป็นผู้ขนส่งอื่น เมื่อสินค้าเปียกน้ำเสียหาย ในระหว่างการขนส่งของจำเลย โจทก์และจำเลยจึงต้องรับผิดชอบต่อกันอย่างลูกหนี้ร่วมตามพระราชบัญญัติ การรับขนของทางทะเล พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔๕ ซึ่งหมายความว่าโจทก์และจำเลยต่างมีฐานะเป็นลูกหนี้ด้วยกัน โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของสินค้าจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ ประกอบกับคำฟ้องอุทธรณ์ของโจทก์ยอมรับว่าโจทก์ยังไม่ได้ชำระหนี้ให้แก่บริษัทมหาชัยพัฒนา จำกัด ผู้รับตราส่งหรือบริษัทการเดินประจักษ์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้รับประกันภัยสินค้าพิพาท โจทก์จึงไม่ใช่ผู้รับช่วงสิทธิจากบุคคลดังกล่าวซึ่งเป็นเจ้าหนี้ ดังนั้น แม้โจทก์จะทวงถามให้จำเลยชำระหนี้และจำเลยปฏิเสธก็ถือไม่ได้ว่าโจทก์ถูกโต้แย้งสิทธิตามกฎหมายเพราะโจทก์ไม่มีสิทธิมาก่อน ที่โจทก์อุทธรณ์อ้างว่า โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระเงินเพื่อนำไปชำระแก่ผู้เสียหายไม่ใช่เป็นการฟ้องไล่เบี้ย แต่เป็นการฟ้องเพื่อตั้งหลักฐานแห่งสิทธิเรียกร้องเพื่อให้อายุความสะดุดหยุดลงเนื่องจากหนี้จะขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๙๓/๑๔ (๒) นั้น เห็นว่า ผู้ที่มีสิทธิฟ้องร้องตามมาตรานี้จะต้องเป็นเจ้าหนี้เช่นเดียวกัน เมื่อโจทก์ไม่ใช่เจ้าหนี้และไม่ถูกโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้องจึงชอบแล้ว อุทธรณ์ ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชาญชัย ลิขิตจิตถะ · เสริมศักดิ์ ผลัดธูระ · สมศักดิ์ เนตรมัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6282/2544>